

Chương 263: Hẹn Hò Với Charlotte (1) - Ngôn Ngữ Của Hoa Pansy

(Số từ: 2627)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

2:27 AM 31/03/2023

Các lực lượng cách mạng là một vấn đề, nhưng một vấn đề hoàn toàn không liên quan khác đã được đưa vào hỗn hợp, khiến tôi không chắc vấn đề nào nên được ưu tiên.

Charlotte đã ở trong cung điện hơn là ký túc xá gần đây. Nhưng có tin đồn rằng ai đó đã chết trong cung điện của công chúa.

Thông tin này đã được Sarkegaar thu thập trong các hoạt động gián điệp của mình và ông nói rằng hầu hết mọi người sẽ không biết về sự thật này.

Berthus có biết điều này không?

Berthus chỉ chia sẻ các lớp học tích hợp với họ, nhưng Charlotte cũng tham gia các lớp học ngoại cảm.

Tuy nhiên, mặc dù tôi đã tham gia các lớp học này, nhưng tôi vẫn mù mờ về những gì Charlotte đã làm trong các lớp học đó.

Trọng tâm của vấn đề nên nằm ở đâu?

Đó có phải là một vụ ám sát Charlotte? Hay đó là một vấn đề hoàn toàn khác?

Charlotte có thể được nhìn thấy.

Tuy nhiên, tôi không thể nhận ra bất cứ điều gì từ biểu hiện của cô ấy.

Nếu tôi không nghe những lời của Sarkegaar, tôi sẽ nghĩ rằng không có vấn đề gì liên quan đến Charlotte.

Cả Bertus và Charlotte đều thành thạo trong việc điều khiển biểu cảm của mình, tự nhiên như thở. Đó là lý do tại sao tôi không thể phát hiện ra bất kỳ sự lo lắng, băn khoăn hay lo lắng nào trong nét mặt của Charlotte.

Vào thứ Tư.

Sau khi lớp học ngoại cảm kết thúc.

Tôi nắm lấy Charlotte, người sắp trở lại cung điện sau giờ học.

Nếu không biết gì thì tôi đã bỏ qua rồi, nhưng giờ tôi đã nhận ra một điều, tôi không thể để Charlotte ra đi như vậy được.

"Vâng, Reinhardt. Chuyện gì vậy?"

Khi tôi tình cờ đến gần cô ấy, Charlotte nghiêng đầu tò mò.

‘Chuyện gì đang xảy ra với cậu vậy?’

‘Nó không nguy hiểm sao?’

‘Cậu không có gì để nói với tớ sao?’

Tôi không biết làm thế nào để bắt đầu cuộc trò chuyện. Nếu tôi biết nó nguy hiểm, tôi sẽ không có câu trả lời nào cho câu hỏi làm thế nào tôi phát hiện ra.

Trước khuôn mặt có vẻ bình thường của Charlotte, không để lộ một chút ý thức nào về họ, tôi không thể quyết định nên bắt đầu cuộc trò chuyện như thế nào.

Vì thế.

Mặc dù tôi đã cố gắng thu hút sự chú ý của Charlotte, nhưng tôi không nói nên lời, chỉ biết nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô ấy một cách trống rỗng.

Cuối cùng.

"Cậu có bạn không?"

Tôi buột miệng hỏi, nghe có vẻ hơi giống một người mưu mô.

Nghe những lời này, khuôn mặt của Charlotte trở nên bối rối.

"...Hử?"

"Cậu có bạn gì không?"

Tôi không biết.

Tại thời điểm này, chỉ cần đi cùng cô!

Chúng ta hãy làm phiền cô ấy!

Charlotte mỉm cười trước sự ngớ ngẩn trong lời nói của tôi.

"Nếu tớ nói không thì sao?"

"Hãy hẹn hò với tớ."

"...Hử?"

Môi Charlotte mấp máy như thể cô ấy không thể tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

"Ừm... ừm... thì..."

Bối rối, Charlotte đảo mắt và thở dài. Rồi cô nở một nụ cười dịu dàng.

"...Tớ có thể dành một chút thời gian. Cậu cần bao nhiêu cũng được."

Nụ cười của cô ấy thậm chí còn mờ mịt hơn bình thường.

Chia sẻ thông tin về lực lượng cách mạng là một vấn đề cấp bách, nhưng cấp bách hơn cả là đảm bảo an toàn cho Charlotte. Mặc dù tôi không chắc lắm, nhưng dường như có khả năng cao là mạng sống của Charlotte đang gặp nguy hiểm.

Tôi không biết mình có thể làm gì với nó, nhưng tôi không muốn tiếp tục mù tịt. Ít nhất, tôi có thể nói chuyện với cô ấy. Charlotte có thể coi tôi là bạn của cô ấy, nhưng sự tồn tại của cô ấy đối với tôi đặc biệt hơn nhiều so với chỉ một người bạn.

Cô ấy là người đã khiến tôi nhận ra rằng tôi có thể mạo hiểm mạng sống của mình vì một điều gì đó, và sự sống sót của cô ấy là kết quả của nhận thức

đó. Vì vậy, tôi muốn bảo vệ cô ấy. Triều đình đang náo loạn vì các vấn đề nội bộ, và Charlotte đã tham gia.

Do đó, Orbis Class đã không nhận ra rằng họ thực sự đang tham gia vào một tình huống cực kỳ nguy hiểm có thể dẫn đến sự sụp đổ của đế chế. Tất nhiên, đây cũng là một đánh giá sai, và có mọi khả năng họ có thể nhận ra điều đó.

Tin đồn mà Sarkagar nghe được về việc ai đó chết trong cung điện của công chúa có thể là sai sự thật. Tuy nhiên, tôi có một sự chắc chắn kỳ lạ rằng sẽ có một số rắc rối. Tôi có được sự chắc chắn này nhờ thái độ cương quyết của Charlotte khi cô ấy dẫn dắt tôi sau khi tôi rủ cô ấy hẹn hò với tôi.

Tôi không thể đưa ra vấn đề chính, cũng như không thể tìm ra cách để làm như vậy. Charlotte đưa tôi ra khỏi Temple. Tôi đã mời cô ấy hẹn hò, và cô ấy dường như đang dẫn tôi đi đâu đó. Cô ấy có thể định làm gì?

Tôi không biết về Bertus, nhưng Charlotte dường như không sợ hãi khi ra ngoài mà không có người hộ tống. Tôi nghĩ rằng việc công chúa đi lại nơi công cộng có thể gây ra một số bất tiện, nhưng không giống như chuyến đi chơi trước của chúng tôi, lần này Charlotte không đội mũ trùm đầu.

"Mọi người sẽ không nhận ra cậu và gây rắc rối chứ?"

Không phải là không biết mặt Charlotte.

Cô ấy nhún vai và cho tôi xem một chiếc vòng tay.

"Gần đây tớ có một cổ vật mới."

"Nó là gì?"

"Nó có một câu thần chú cản trở nhận thức. Nó không khiến tớ vô hình, nhưng nó làm cho sự hiện diện của tớ mờ nhạt hơn, tớ cho là vậy. Tớ sẽ không bị chú ý trừ khi ai đó cố tình tiếp cận mình."

Nếu có quá nhiều người nhận ra cô ấy và nó trở nên rắc rối, cô ấy có thể kích hoạt phép thuật trên chiếc vòng tay. Tất nhiên, vì tôi đi cùng cô ấy nên tôi sẽ không bị ảnh hưởng bởi chương ngại nhận thức.

Nó có vẻ giống như một vật phẩm ma thuật sẽ hữu ích cho một người nổi tiếng.

"Vậy, đi thôi."

Sau khi kích hoạt chương ngại nhận thức, Charlotte dẫn tôi đi đâu đó. Trước khi trở lại cung điện, dường như cô ấy nghĩ rằng mình có thể đi dạo với một người bạn cùng lớp trong thời gian rảnh rỗi.

Ngay khi chúng tôi đến, tôi không thể không nói nên lời.

"..."

"Tại sao?"

"Không có gì!"

Nơi mà Charlotte đưa tôi đến là bờ sông Irine.

Tôi đã ở đây với bạn bè của tôi chỉ vài ngày trước! Nhưng tôi không đề cập đến điều đó, sợ rằng Charlotte sẽ thất vọng. Cô ấy đã dành thời gian cho tôi mà không biết chuyện gì đang xảy ra, và cô ấy sẽ thất vọng nếu tôi tiết lộ sự thật.

Tôi không thể chà đạp lên sự cân nhắc của công chúa như thế. Charlotte nghiêng đầu khi nhìn tôi.

"Cậu không thích hoa sao?"

"Tớ thích chúng! Ồ, tớ rất thích hoa!"

Charlotte liếc nhìn tôi, một nụ cười yếu ớt hiện trên môi cô ấy.

"Cậu đang nói dối. Cậu thích hoa ư? Ngay cả một con chó đi ngang qua cũng sẽ cười."

"Không, không, tớ thích hoa, thực sự!"

Tại sao cô ấy phải bận tâm về điều đó? Thấy sự nhiệt tình gượng gạo của tôi, Charlotte tinh nghịch vỗ vào tay tôi.

"Tại sao cậu cứ cố gắng để làm hài lòng tớ vậy?"

"..."

"Chúng ta là bạn, phải không? Hãy cứ là chính mình."

Nói xong, Charlotte đi trước.

Tôi biết tình trạng của cô ấy rất nghiêm trọng, mặc dù tôi không biết chi tiết.

Khả năng giữ bình tĩnh của Charlotte gần như triệt để đến đáng sợ.

Cả hai chúng tôi đều gặp rắc rối theo cách riêng của mình, nhưng không ai trong chúng tôi thể hiện điều đó.

Và vì vậy, chúng tôi hành động như thể chúng tôi chỉ đơn giản là ra ngoài để thưởng thức những bông hoa.

Trong thực tế, nó không khác nhiều.

Phản ứng của Charlotte cũng không khác lắm so với những người khác. Cô ấy ngạc nhiên khi tôi nhận ra một số loài hoa và nói tên của chúng.

"Chính xác thì các cậu nghĩ tớ là gì ...?"

"Các cậu sao 'các cậu'?"

"Không, đừng bận tâm."

Thật thú vị khi mọi người ngạc nhiên ngay cả với lượng kiến thức ít ỏi mà tôi sở hữu.

Tuy nhiên, ở một khía cạnh nào đó, Charlotte khác với những người khác.

Charlotte biết tên tất cả các loài hoa mọc hoang. Khi cô ấy kể tên những loài hoa mà tôi chưa từng nghe tên, tôi đã rất sửng sốt.

"Đó là thực ưc."

"Cái kia là hoa phong lữ."

"Đó là dã yên thảo. Đẹp không? Tớ thích hoa nở quanh năm."

"Đó là một cây vòi voi."

"Thật là một cái tên vĩ đại."

"Mùi thơm thật dễ chịu. Muốn ngửi thử không?"

"Không cảm ơn."

Ý nghĩ hoa là cơ quan sinh sản của thực vật hiện lên trong đầu khiến tôi lưỡng lự và lùi bước.

Tôi có điên không?

Tại sao tôi lại nghĩ về những điều như vậy vào thời điểm như thế này?

Charlotte đang tận hưởng hương thơm của những bông hoa!

Khi chúng tôi đến thăm trước đây, không ai chú ý đặc biệt đến những bông hoa. Tuy nhiên, Charlotte đã dừng lại để chiêm ngưỡng một số bông hoa, hít hà hương thơm của chúng và bước đi chậm rãi.

"Làm thế nào để cậu biết tất cả những điều này?"

"Tớ thích hoa."

Charlotte nhìn tôi và mỉm cười.

"Khi cậu thích một cái gì đó, cậu sẽ tự nhiên tìm hiểu thêm về nó. Cậu muốn biết nhiều hơn nữa."

"Vậy là cậu đã nghiên cứu về chúng?"

"KHÔNG."

Charlotte nghiêng đầu.

"Nó chỉ đến một cách tự nhiên."

Tình yêu dành cho hoa đã khiến cô tìm hiểu về nhiều loại hoa khác nhau mà không cần học hành bài bản. Nghe cô ấy nói điều này, Charlotte có vẻ hơi không quen.

Ngay cả trong khuôn mặt tươi cười đó.

Tôi có thể chắc chắn một điều là lúc này Charlotte đang thực sự thích thú. Cô ấy có thể không đến đây với một trái tim vui vẻ, nhưng cô ấy chắc chắn đang tận hưởng chính mình trong thời điểm này.

Charlotte luôn đeo một chiếc mặt nạ hoàn hảo, và tôi không thể nhìn thấy biểu cảm nào ẩn giấu bên dưới nó...

Nhưng tôi biết chắc rằng nét mặt tươi cười rạng rỡ này của cô ấy không phải là một chiếc mặt nạ.

Charlotte yêu hoa.

Tôi nghĩ thích họ cũng là hợp lý, nhưng thấy cô ấy 'thích hoa' khiến tôi thấy lạ.

Đó là một khía cạnh của cô ấy mà tôi chưa từng thấy trước đây.

"Oa... cái này đẹp thật. Tên nó là gì? Không có tên."

Đương nhiên, hình như có những loài hoa mà cô không biết.

Tôi tự hỏi khu vườn của cung điện nơi Charlotte sống trông như thế nào.

Đột nhiên, tôi trở nên tò mò.

Tôi đã nghĩ rằng phải có một khu vườn được chăm sóc cẩn thận với vô số bông hoa nở rộ mỗi mùa.

Bạn đi đâu quan trọng, nhưng bạn đi với ai cũng quan trọng không kém.

Mặc dù chúng tôi mới đến đây vài ngày trước, nhưng nhìn Charlotte thỉnh thoảng dừng lại ngắm hoa khiến tôi có cảm giác như mình chưa từng đến đây bao giờ.

Tôi thấy mình đang lặng lẽ quan sát những bông hoa mà Charlotte đang ngắm.

Tôi nhìn kỹ hơn những phong cảnh mà tôi chỉ đi ngang qua, nói tên cho những loài hoa mà tôi biết.

Vì vậy, đây là những gì nơi này là như thế nào.

Đứng bên cạnh Charlotte, người thích ngắm hoa, tôi không biết đánh giá thế nào và chỉ có thể thêm một vài nhận xét.

Không làm phiền cô ấy là được.

"Hmm... pansy đã nở rồi."

Charlotte cúi xuống trước những bông hoa mà tôi cũng biết.

Vì Charlotte biết rất rõ về các loài hoa.

Cô ấy cũng sẽ biết những hoa khác chứ?

May mắn thay, tôi cũng biết loài hoa này.

Có vẻ như những gì Charlotte nói về hoa không khác lắm so với thế giới ban đầu.

"Cậu có biết ngôn ngữ của hoa không?"

"Ngôn ngữ của hoa?"

"Không có chuyện như vậy sao? Cho từng loài hoa."

"Ồ đúng rồi."

Tuy nhiên, khác với câu trả lời của cô ấy, Charlotte lắc đầu.

"Tôi không thực sự thích điều đó."

"Tại sao?"

"Đó chỉ là một ý nghĩa mà người khác đặt cho chúng."

Charlotte nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay gõ nhẹ vào những cánh hoa pansy xò rộng.

"Một hoa hồng có thể tượng trưng cho tình yêu, nhưng với người khác, nó có thể có nghĩa là nỗi buồn."

Hoa đẹp hơn khi chúng mang những ý nghĩa độc đáo cho mọi người.

Đó là lý do tại sao cô không thích ngôn ngữ của các loài hoa.

Đó dường như là cách suy nghĩ của Charlotte. Khi nhìn chăm chăm vào bông pansy, cô ấy dường như suy nghĩ một lúc trước khi nhặt một bông hoa

rơi. Đó là một bông hoa bị vứt bỏ, dường như bị
ngắt bởi ai đó không mang nó theo.

"Cậu có biết ngôn ngữ của pansy không?"

"Làm như là tớ biết vậy."

"Thực ra, ở cấp độ của Reinhardt, cậu đã vượt qua được. Tớ sẽ rất ngạc nhiên nếu cậu cũng biết điều này."

Charlotte ngược nhìn tôi, cầm bông hoa trên tay.

"Cậu có muốn nó không? Cậu có coi nó là rác rưởi không?"

"Ngay cả rác cũng trở thành một món quà nếu cậu đưa nó cho tớ."

"Cậu có biệt tài nói những lời cảm động mà không làm người nghe xúc động chút nào. Đó cũng là một kỹ năng đấy."

Với những lời đó, Charlotte đưa cho tôi một bông hoa pansy.

Tôi không biết cô ấy đã gắn móc gì cho pansy trong trái tim mình.

Nếu tôi nói với cô ấy rằng tôi biết ngôn ngữ của pansy, cô ấy sẽ không đưa nó cho tôi.

Tôi đã nói dối Charlotte.

Một lần.

Đã có lúc tôi học thuộc lòng các loài hoa và ý nghĩa của chúng một cách vô ích.

Tôi không thể ghi nhớ tất cả, nhưng có một số tôi đã học được.

pansy.

Ý nghĩa của hoa Pansy: “*Hãy luôn nhớ về em.*”

(*Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.*)

Thanks For Reading